

Művészet határok nélkül

Az Árpád Fejedelem Általános Tagiskola a házigazdája az idén már 14. alkalommal megrendezésre került Színjászó Találkozóznak. A rendezvény megálmodója Gyenes Gáborné pedagógus, a színjászó szakkör vezetője. Nem versenyeztetés volt a célunk, hanem a környező települések intézményeiben működő amatőr színjászó, vagy más művészeti tevékenységet folytató csoportok bemutatkozásának a lehetőségét kívántunk megteremteni.

Hiszen felnőtteknek, kisgyermeknek szüksége van jeles eseményekre, ünnepi pillanatokra, amelyekre heteken át készülnek, és eredményeként dicséretet kapnak.

Hisszük, hogy a gyermekszínjászás a legkreatívabb tevékenységek egyike, amely a gyermek személyiségét komplexen fejleszti, közösséget teremt, és a tevékenység során megtapasztaltatja a közös alkotómunka örömét.

A gyermekszínjászó csoportok közösségi léte, együttes tevékenysége lehetővé teszi a szociális fejlődést, a személyiség érését, a társadalomban betöltött szerep elsajátításának kreatív formáit.

A gyermekszínjászás céljai közé tartozik olyan kulturált, ismeretekkel bíró, kreatív, rugalmas, empátikus megnyilvánulásokra képes gyermekek nevelése, akik a gyermekszínjászás adta élmények segítségével kiteljesedhetnek, az értékközpontú, erőszakmentes és toleráns társadalom létrehozásában vállalhatnak fontos szerepet.

Évekkel ezelőtt Ipolytölgyesen a Katolikus Szeretetszolgálat Szent Erzsébet Otthonában tett látogatás alkalmával megtapasztaltuk, hogy milyen sokféle kreatív kézműves foglalkozást, sportversenyt, kulturális programot szerveznek az ott lakó fogyatékossgal élő embereknek.

Felmerült bennünk a gondolat, mi lenne, ha az otthon lakói is bemutatkoznának a rendezvényünkön. Örömmel fogadtuk, mikor Szalai Zsuzsanna az intézmény vezetője elfogadta a meghívást, és lehetővé tette a csoport számára a részvételt.

Első alkalommal egy kicsit aggodalommal töltött el minket, hogy milyen lesz a fogadtatása a fogyatékossgal élő emberek előadásának. Egy falusi kis kultúrház, sok – sok felnőtt, általános iskolás gyermek, és fogyatékossgal élő fiatalok és idősebb emberek. Na, ebből mi lehet?

A felnőttek empátikus hozzáállására számítottunk, de vajon hogyan tolerálják majd a gyerekek a másságot? Milyen indulatokat, érzelmeket vált majd ki belőlük a mi kis művészeti rendezvényünkön létrejött integráció. Emelkednek-e köztük falak, lesznek-e határok, vagy határok nélkül, természetes légkörben töltünk el együtt egy élménydús délelőttöt?

Utólag elmondhatom, hogy nem volt okunk az aggodalomra. Lehet, hogy eleinte gyermekeink rácsodálkoztak a különböző fogyatékkal élő embertársuk jelenlétére, lehet, hogy döbbenet ült a tekintetekben egy-egy korábban még nem tapasztalt viselkedésminta láttán, de láttam a szemükben az együttérzést és az előadásukat követő tapsviharban megnyilvánult a tisztelet és az elismerés is, mely az otthon lakóinak és felkészítőjüknek, a műsorszám betanítójának ugyanúgy szólt.

Azóta szinte minden évben örömmel látott vendégeink a Szent Erzsébet Otthon lakói és dolgozói a rendezvényünkön.

A fogyatékos emberek részvételével gyermekeink személyes tapasztalatokat is szerezhettek sérült embertársaikról. A közös programok hosszú távú hatása, hogy az ép gyermekek és sérült embertársaik közös élményei rugalmasabb világgépet alakítanak ki a fogyatékkal élőkről, ezáltal nagymértékben hozzájárulnak a fogyatékos emberek társadalmi elfogadásához.

Meglátásom, hogy az iskolások számára népszerű eszközökön keresztül, olyan további információkat szükséges nyújtani, amelyek segítik a társadalmi szolidaritás és elfogadás érzésének kialakítását, és a fogyatékos emberek életének bemutatását. Meg kell ismertetni a gyermekekkel, hogy egy sérült miben és hogyan válhat értékes tagjává egy közösségnek.

Fontos, hogy az iskolások megtapasztalhassák a fogyatékkal élő emberek különböző élethelyzeteit, hogy milyen problémákkal találkoznak életük során és ezeket hogyan élik meg. Például egy közös játékos sportrendezvényen minden résztvevő tanulhat valamit a másiktól és a fogyatékkal élő emberek elmondják, megmutatják, ép társaik hogyan tudják őket helyesen átsegíteni egy-egy akadályon, élethelyzeten.

Még nagyon sok mindent kell megtanulniuk gyermekeinknek, mint például a helyes kommunikációt is mozgássérült személyekkel:

Mindig tekintsük egyenrangú partnernek a mozgáskorlátozott személyt!

Forduljunk mindig szembe vele, ha kerekesszéket használ!

Kerüljünk vele egy magasságba, hogy ne „felülről” kommunikáljunk vele!

Ne kiabáljunk, ne használjunk túlzott artikulációt!

Hiszünk abban, hogy az értelmileg akadályozott és halmozottan fogyatékos embereknek is joguk van egyéni lehetőségeiknek és igényeiknek megfelelő életet élni, emberhez méltó bánásmódban részesülni, tanulni, dolgozni, sportolni, szórakozni, magukat a művészetekben kipróbálni, a társadalom tagjaként élni.

Nekünk pedig nincs más feladatunk, egyszerűen tenni kell a dolgunkat úgy, mint eddig, esetleg még jobban. Nevelni gyermekeinket a toleranciára, érzékenyíteni a másság elfogadására.

Úgy érzem, hogy az intézményeink közt bimbózó együttműködéssel egy jó úton indultunk el. Valamit nagyon jól tudhatunk. Összezavarodott, eldurvult világunkban az a valami talán a jószágba, szépségbe, a szeretetbe, a művészet erejébe vetett hitünk. A valódi, belső értékeink kényszerítő erejével az ellenséges indulatok felszívódnak, észrevétlenül eltűnnek, hogy teret nyerhessen az egymás iránti objektív megbecsülés, empátia, tisztelet és tolerancia.

Az integrációt felvállaló rendezvényeink egyik legfontosabb üzenete számunkra: valójában nincs külső akadály egymás megértése, elfogadása irányában. Az akadályok ugyanis bennünk vannak. Kitartóan küzdenünk kell, hogy legyőzhessük, és ha egy kicsit is akarjuk, egy mozdulattal lerombolhatjuk őket.

Az élet számtalan területén fontos, hogy kitartóak legyünk, ne adjuk fel. Ez olyan érték, amelyre az élet minden területén, bármely cél elérése érdekében egyaránt szükség van. Ezzel az attitűddel tudják a fogyatékos emberek is leküzdeni a hátrányaikat és ez az, amit leginkább szeretnénk továbbadni a következő nemzedéknek!

Az ENSZ 1992-ben december 3-át a Fogyatékos Emberek Világnapjává nyilvánította, hogy felhívja a figyelmet a baleset, betegség, katasztrófa következtében fogyatékosá váltak problémáira. A következő tanévtől iskolánkban a kiemelt jeles napjaink között tartjuk számon.

Letkés, 2017. június 19.

Szalai Zoltánné
tagintézmény-vezető